

Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci – Numărul Douăzeci și Șapte

Ezechiel Numărul Opt

Jeff Pippenger

2026-08-17

Există „treisprezece” referințe la date în cartea lui Ezechiel; șase privesc Ierusalimul, șase privesc Egiptul și una, Tirul. Toate referințele sunt plasate în contextul răzvrătirii, pe care o simbolizează numărul „treisprezece”. În anul de după ce soția lui Ezechiel a murit în urma unui atac cerebral, marcând începutul celui de-al treilea asediu, lui Ezechiel i s-a poruncit să vorbească împotriva Egiptului, arătând că avea să fie pustiit timp de patruzeci de ani.

„Și voi face țara Egiptului pustie în mijlocul țărilor pustiite, și cetățile ei, între cetățile nimicite, vor rămâne pustii patruzeci de ani; și îi voi risipi pe egipteni printre neamuri și îi voi împrăști prin țări. Totuși, așa zice Domnul Dumnezeu: La sfârșitul celor patruzeci de ani îi voi aduna pe egipteni dintre popoarele în care au fost risipiți; și voi aduce înapoi robia Egiptului și îi voi face să se întoarcă în țara Patros, în țara locuirii lor; și acolo vor fi o împărăție de jos.” Ezechiel 29:12–14.

Asediul a început în 588 î.Hr., iar un an mai târziu, în 587 î.Hr., lui Ezechiel i s-a poruncit să vorbească. În versetul „șaptesprezece”, anul 571 î.Hr. indică faptul că Egiptul va fi dat Babilonului pentru slujbele aduse. Cronologii biblici sugerează perioada 567 î.Hr. până în 527 î.Hr. drept perioada de patruzeci de ani identificată în versete, iar de la mesajul inițial de judecată proclamat în 587 î.Hr. până la rostirea din versetul șaptesprezece, în 571 î.Hr., că Domnul dăduse Egiptul în mâna lui Nebucadnețar, găsim o perioadă de „șaptesprezece ani”.

Oastea lui Nebucadnețar a purtat o campanie lungă și dificilă împotriva Tirului (asediul a durat aproximativ 13 ani, circa 586–573 î.Hr.). Ostașii au muncit extrem de greu (orice cap ajunsese pleșuv și orice umăr era jupuit de povară), totuși n-au primit niciun câștig însemnat sau pradă din Tirul însuși. Din pricina acestei munci nerentabile, Dumnezeu a hotărât să-i dea Egiptul lui Nebucadnețar drept despăgubire („plată”) pentru lucrarea pe care o făcuse oastea lui împotriva Tirului.

Și rămâneți în aceeași casă, mâncând și bând ceea ce vă vor da; căci lucrătorul este vrednic de plata sa. Să nu umblați din casă în casă. Luca 10:7.

Nebucadnețar a luat, așadar, mai întâi Tirul și, după asediul de treisprezece ani, i-a fost dat Egiptul. Înainte de a lua Tirul, a luat Ierusalimul în 586 î.Hr., apoi a dus la îndeplinire un asediu de treisprezece ani împotriva Tirului, iar după aceea Egiptul. Ierusalimul a fost luat în 586 î.Hr., iar asediul Tirului a început în 586 î.Hr. și a continuat până în 573 î.Hr. Numărul treisprezece este asociat cu Statele Unite.

Sora White ne informează că Ierusalimul din cartea lui Ezechiel reprezintă biserica adventistă de ziua a șaptea Laodiceea, iar Nebucadnețar, împăratul de la miazănoapte, reprezintă puterea papală în zilele de pe urmă. În ilustrarea istorică din capitolul douăzeci și nouă, tâlharii poporului tău din zilele de pe urmă, reprezentând Roma papală, cuceresc trei entități în capitol. Mai întâi ia Ierusalimul, apoi Tirul și, în cele din urmă, Egiptul.

Judecata începe la casa lui Dumnezeu, iar cornul protestantismului din Statele Unite este mai întâi cucerit înainte de legea duminicală. Cornul protestantismului apostat din Statele Unite include biserica adventistă de ziua a șaptea laodiceană, care reprezintă fostul popor al legământului, trecut cu vederea, așa cum a fost Israelul antic în anul 34 și protestanții în 1844. Trecerea cu vederea a acelor foști oameni ai legământului ai lui Dumnezeu în 34 și 1844 este reprezentată deopotrivă în istoria profetică a profeției celor două mii trei sute de ani din Daniel 8:14. Judecata începe cu casa lui Dumnezeu, iar cornul protestantismului este judecat înaintea cornului republicanismului.

Căci a venit vremea ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu; și, dacă începe mai întâi cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? 1 Petru 4:17.

Prima mențiune a judecății asupra Egiptului se găsește în primul verset al capitolului douăzeci și nouă, iar ultima dată menționată de Ezechiel în legătură cu Egiptul se află în versetul „șaptesprezece” al aceluiași capitol. Capitolul arată că Roma modernă biruiește mai întâi cornul protestantismului, iar apoi Tirul, care reprezintă cornul republicanismului, biruit la legea duminicală care urmează să vină în curând. Când Tirul (Statele Unite) este cucerit de Nebucadnețar la legea duminicală, Egiptul este de asemenea dat în mâinile lui. În acel moment, rana de moarte a papalității este vindecată. Nu numai că rana de moarte a papalității este atunci vindecată, dar Ezechiel ne informează că aceasta are loc în timpul perioadei ploii târzii.

În ziua aceea voi face să odrăslească cornul casei lui Israel și îți voi da deschiderea gurii în mijlocul lor; și vor ști că Eu sunt Domnul. Ezechiel 29:21.

Iacov și Israel

Isaia arată că Israel înmugurește, înflorește și umple întregul pământ cu rod. Ploaia este cea care aduce la îndeplinire cele trei etape ale înmuguririi, înfloririi și roditului, iar, potrivit lui Isaia, ploaia târzie sosește atunci când „vântul aspru” este potolit. El mai arată că, în perioada înmuguririi, înfloririi și aducerii de rod, păcatele lui Iacov trebuie să fie ispășite, iar cuvântul ebraic tradus prin „purged” înseamnă „ispășit”.

Cu măsură, când va odrăsli, Te vei certa cu el; El Își oprește vântul aspru în ziua vântului de răsărit. Prin aceasta, dar, va fi ispășită nelegiuirea lui Iacov; și acesta este tot rodul îndepărtării păcatului său: când va face toate pietrele altarului ca niște pietre de var sfărâmate, dumbrăvile și chipurile cioplite nu vor mai rămâne în picioare. Isaia 27:8, 9.

Când cele patru vânturi („vântul lui aspru”) ale vrajbei sunt restrânse, începe sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii, iar cei înțelepți și cei răi din adventism sunt, în cele din urmă, separați, și toate acestea se împlinesc în „ziua vântului de răsărit”. Timpul sigilării a început cu o stropire la 11 septembrie și se încheie cu o revărsare deplină la legea duminicală, când atunci pământul este

umplut cu rod. Timpul sigilării este o curățire și o purjare progresivă, în armonie cu Maleahi trei. Dar, în perioada de șaptesprezece ani reprezentată de datele de început și de sfârșit din Ezechiel douăzeci și nouă, are loc cucerirea celui de-al șaselea regat al profeției biblice, așa cum este reprezentat de Ierusalim, un simbol al cornului protestantismului — biserica, și de Tir, un simbol al cornului sau al republicanismului — statul. Imediat după sfârșitul asediului de treisprezece ani al Tirului are loc cucerirea celui de-al șaptelea regat al celor zece împărați, reprezentat de Egipt. Cele trei cuceriri ale Ierusalimului, Tirului și Egiptului au loc când „cornul casei lui Israel” odrăslește și îi este dată o deschidere a gurii.

Atât muțenia preotului Ezechiel, cât și a preotului Zaharia se încheie la legea duminicală, când atât Statele Unite, cât și măgărița lui Balaam vorbesc. Domnul dă casei lui Israel „deschiderea gurii” la legea duminicală. Păcatele lui Iacov au fost atunci curățite, iar numele lui este schimbat în casa lui Israel. Solia pe care o proclamă este reprezentată prin cea de-a treia mărturie a muțeniei profetice, reprezentată de Daniel, căruia i se dă atunci solia din Daniel capitolul unsprezece, care este de asemenea vedenia lui Habacuc, care atunci „vorbește și nu minte”. Ezechiel, Zaharia și Daniel se aliniază cu proclamarea mării strigări a celui de-al treilea înger, așa cum face și Ieremia în capitolul cincisprezece, unde i se făgăduiește că va fi gura lui Dumnezeu dacă se va întoarce din cea dintâi dezamăgire.

De ce este durerea mea necurmată și rana mea de nevindecat, care nu voiește să se vindece?
Îmi vei fi Tu cu totul ca un înșelător și ca niște ape care seacă? De aceea, astfel zice Domnul:
Dacă te vei întoarce, te voi aduce iarăși și vei sta înaintea Mea; și dacă vei scoate ce este prețios din ce este de nimic, vei fi ca gura Mea; ei să se întoarcă la tine, dar tu să nu te întorci la ei. Ieremia 15:18, 19.

Isus ilustrează sfârșitul prin început, iar la 11 septembrie stropirea a făcut să apară muguri, și planta lui Iacov a început să crească; iar, în cele din urmă, când nelegiuirea lui Iacov este curățită, casa lui Israel va vorbi. Înfrunzirea de la 11 septembrie, care a fost împlinită prin ploaie, prefigurează o înfrunzire la sfârșitul timpului de sigilare, când „cornul” casei lui Israel înfrunzește, chiar acolo unde coarnele protestantismului apostat și ale republicanismului sunt biruite de Nebucadnețar.

În acel moment, deosebirea dintre cornul fals al protestantismului este pusă în contrast cu cornul adevărat al protestantismului, așa cum este prefigurat de toiagul lui Aaron, care a odrăslit, spre deosebire de celelalte toiage ale semințiilor lui Israel. Cele două date din capitolul douăzeci și nouă din Ezechiel identifică istoria înălțării steagului celor o sută patruzeci și patru de mii la legea duminicală care urmează să vină în curând.

Procesul de înmugurire, înflorire și umplere a pământului cu rod a început la stropirea ploii târzii, la 11 septembrie, întocmai cum sezonul penticostal a început prin faptul că Hristos a suflat câteva picături asupra ucenicilor Săi, fapt care a condus la Cincizecime, când a avut loc revărsarea deplină. În-mugurirea de la 11 septembrie, la începutul curățirii lui Iacov (uzurpatorul), care este timpul sigilării, a prefigurat înmugurirea casei lui Israel (biruitorul) la legea duminicală. În-mugurirea de la sfârșit marchează o distincție între poporul fostului legământ și cei o sută patruzeci și patru de mii, după cum revărsarea focului pe Muntele Carmel a făcut o distincție între profetul

Ilie și prorocii lui Baal. Distincția este reprezentată de o categorie care, din punct de vedere profetic, este rușinată din pricina unui mesaj contrafăcut de pace și siguranță, iar cealaltă categorie este, din punct de vedere profetic, plină de bucurie și nu va fi niciodată dată de rușine.

Cele Șase Curmale ale Egiptului

Ezechiel identifică alte patru date asociate cu Egiptul, iar două dintre aceste date marchează al unsprezecelea an, iar celelalte două date marchează al doisprezecelea an al robiei.

Asediul din anul al unsprezecelea

Și a fost în anul al unsprezecelea, în luna întâi, în ziua a șaptea a lunii, căci cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: Fiul omului, am frânt brațul lui Faraon, împăratul Egiptului; și, iată, nu va fi legat ca să se vindece, nici nu i se va pune o fașă spre a-l lega, ca să-l întărească pentru a ține sabia. Ezechiel 30:20, 21.

Și s-a întâmplat în anul al unsprezecelea, în luna a treia, în ziua întâi a lunii, că cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: Fiul omului, vorbește lui Faraon, împăratul Egiptului, și mulțimii lui: Cu cine te asemeni în măreția ta? Ezechiel 31:1, 2.

În al unsprezecelea an al robiei, brațele Egiptului și ale lui Faraon sunt frânte, iar brațele Babilonului sunt întărite în capitolul treizeci. În al unsprezecelea an, în capitolul treizeci și unu, sunt prezentate căderea Egiptului și impactul ei asupra lumii.

Al Doisprezecelea An și Căderea Ierusalimului

Cele două date din al doisprezecelea an se află în Ezechiel treizeci și doi.

Și s-a întâmplat că, în al doisprezecelea an, în luna a douăsprezecea, în ziua întâi a lunii, cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: Fiul omului, înalță un cântec de jale pentru Faraon, împăratul Egiptului, și spune-i: Tu ești ca un pui de leu al neamurilor și ești ca o balenă în mări; și ai ieșit cu râurile tale și ai tulburat apele cu picioarele tale și le-ai mâlit râurile. Așa zice Domnul Dumnezeu: De aceea Îmi voi întinde mreaja peste tine, cu o adunare de mult popor; și te vor scoate în mreaja Mea. Ezechiel 32:1–3.

Și a fost așa: în anul al doisprezecelea, în ziua a cincisprezecea a lunii, cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: Fiul omului, jalește pentru mulțimea Egiptului și aruncă-i jos, atât pe ea, cât și pe fiicele neamurilor vestite, în părțile cele mai de jos ale pământului, împreună cu cei ce coboară în groapă. Ezechiel 32:17, 18.

Faraon și mulțimea lui

În declarația din capitolul treizeci și unu asupra Egiptului, versetele finale afirmă:

Am făcut să se cutremure neamurile la vuietul căderii lui, când l-am aruncat în iad împreună cu cei ce se coboară în groapă; și toți copacii Edenului, cei aleși și cei mai buni ai Libanului, toți cei ce beau apă, se vor mângâia în adâncurile pământului. Și ei s-au coborât în iad împreună cu el, la cei uciși de sabie; și cei ce erau brațul lui, care locuiau sub umbra lui în mijlocul

neamurilor. Cu cine ești tu astfel asemenea în slavă și în măreție între copacii Edenului? Totuși vei fi coborât împreună cu copacii Edenului în adâncurile pământului; vei zăcea în mijlocul celor netăiați împrejur, cu cei uciși de sabie. Acesta este Faraon și toată mulțimea lui, zice Domnul Dumnezeu. Ezechiel 31:16–18.

În rostirea din capitolul treizeci și doi asupra Egiptului, versetele finale repetă și amplifică ceea ce se spune în capitolul treizeci și unu și includ o afirmație finală paralelă.

Căci Mi-am făcut cunoscută groaza în țara celor vii; și va fi culcat în mijlocul celor netăiați împrejur, împreună cu cei uciși de sabie, însuși Faraon și toată mulțimea lui, zice Domnul Dumnezeu. Ezechiel 32:32.

Cei șaptesprezece ani ai capitolului douăzeci și nouă

Datele situate în perioada de șaptesprezece ani reprezentată în capitolul douăzeci și nouă indică cucerirea Egiptului de către Nebucadnețar și o perioadă de patruzeci de ani de pustiire a Egiptului. Patruzeci reprezintă o pustie, prefigurând cei o mie de ani în care pământul este pustiu.

Am privit pământul și, iată, era pustiu și gol; și cerurile, și nu aveau lumină. Am privit munții și, iată, tremurau, și toate dealurile se clătinau ușor. Am privit și, iată, nu era niciun om, și toate păsările cerului fugiseră. Am privit și, iată, locul roditor era o pustie, și toate cetățile lui erau dărâmate înaintea Domnului și de mânia Lui aprinsă. Căci așa a zis Domnul: Toată țara va fi pustiită; totuși nu-i voi face un sfârșit deplin. Ieremia 4:23–27.

La sfârșitul celor patruzeci de ani ai pustiirii Egiptului din Ezechiel douăzeci și nouă, sunt prezentate învierea finală a celor răi și nimicirea lor definitivă.

Spaima și groapa, și lațul sunt asupra ta, o, locuitor al pământului. Și se va întâmpla că cel ce fuge de vuietul spaimei va cădea în groapă; iar cel ce se ridică din mijlocul gropii va fi prins în laț: căci ferestrele de sus sunt deschise, și temeliile pământului se clatină. Pământul este cu totul sfârâmat, pământul este pe deplin descompus, pământul este zguduit cumplit. Pământul se va clătina încoace și încolo ca un om beat și va fi mutat ca o colibă; și nelegiuirea lui va apăsa greu asupra lui; și va cădea și nu se va mai ridica. Și se va întâmpla în ziua aceea că Domnul va pedepsi oștirea celor de sus care sunt sus, și pe împărații pământului pe pământ. Și vor fi adunați laolaltă, cum sunt adunați întemnițații în groapă, și vor fi închiși în temniță, iar după multe zile vor fi cercetați. Isaia 24:17–22.

Mesajul lui Ezechiel, adus laolaltă prin cele șase date asociate cu Egiptul, identifică distrugerea finală a puterii pământești a balaurului, care începe la apropiata lege duminicală și continuă până la nimicirea finală a egiptenilor nelegiuți la sfârșitul mileniului.

În mărturia profetică, fiara și prorocul mincinos își ajung sfârșitul în iazul de foc, care reprezintă a Doua Venire a lui Hristos, însă nimicirea prin iazul de foc a puterii balaurului are loc la sfârșitul mileniului.

Și fiara a fost prinsă, și împreună cu ea prorocul mincinos, care făcuse minuni înaintea ei, prin care îi înșelase pe cei ce primiseră semnul fiarei și pe cei ce se închinaseră chipului ei.

Amândoi au fost aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă. Iar ceilalți au fost omorâți cu sabia Celui ce ședea pe cal, sabie care ieșea din gura Lui; și toate păsările s-au săturat din carnea lor. Apocalipsa 19:20, 21.

Fiara și prorocul mincinos își găsesc sfârșitul, în sens profetic, la a doua venire a lui Hristos, dar balaurul își întâlnește soarta o mie de ani mai târziu, la a treia venire a lui Hristos.

Și am văzut un înger coborându-se din cer, având cheia adâncului și un lanț mare în mâna lui. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. Apoi l-a aruncat în adânc, l-a închis acolo și a pus o pecete peste el, ca să nu mai înșele neamurile până se vor împlini cei o mie de ani; iar după aceea trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme. Apocalipsa 20:1–3.

Al Unsprezecelea și al Doisprezecelea An

Perioada de „șaptesprezece” ani prezentată prin cele două date din Ezechiel douăzeci și nouă a început în al zecelea an al robiei și s-a încheiat în al douăzeci și șaptelea an. Soliile din capitolele treizeci și treizeci și unu au fost rostite în al unsprezecelea an, iar cele două date prezentate în capitolul treizeci și doi au fost date în al doisprezecelea an al robiei. Perioada de șaptesprezece ani care a început în al zecelea an, aproximativ la începutul asediului Ierusalimului, a fost urmată de cele două solii egiptene din al unsprezecelea an, prezentate în capitolele treizeci și treizeci și unu. Împreună, cele două solii din al unsprezecelea an reprezintă o solie chiar înainte de legea duminicală. Celelalte două solii egiptene din al doisprezecelea an au avut loc la sau la scurt timp după distrugerea Ierusalimului, în 586/585 î.Hr.

Mesajul venirii lui Hristos este proclamat ca parte a soliei Strigătului de la Miezul Noptii, care se transformă în solia mării strigări la legea duminicală. Două solii ale Egiptului sunt proclamate înainte de legea duminicală, iar două solii ale Egiptului sunt proclamate la sau imediat după legea duminicală. Dublarea soliilor care sunt date în același an, în timpul asediului care culminează cu distrugerea Ierusalimului, și celelalte două solii la legea duminicală preînchipuie solia îngerului al doilea, unde există întotdeauna o dublare.

Un al doilea mesaj este întotdeauna urmat de al treilea mesaj.

„Prin pană și glas trebuie să facem să răsunе proclamarea, arătând ordinea lor și aplicarea profețiilor care ne aduc la solia celui de-al treilea înger. Nu poate exista o a treia fără prima și a doua. Aceste solii trebuie să le vestim lumii prin publicații, prin cuvântări, arătând, pe firul istoriei profetice, lucrurile care au fost și lucrurile care vor fi.” Selected Messages, book 2, 104, 105.

La a treia solie, ușa harului se închide. Harul se încheie pentru Statele Unite la legea duminicală, iar harul se încheie pentru lume atunci când Mihail Se ridică. Ambele uși închise reprezintă o a treia solie care este întotdeauna precedată de a doua solie, care este întotdeauna o solie dublă.

Împuternicirea celui de-al doilea înger se împlinește atunci când i se alătură solia Strigătului de la Miezul Noptii. Cele două solii rostite asupra omenirii, așa cum sunt reprezentate de rostirile lui

Ezechiel asupra Egiptului în capitolele treizeci și treizeci și unu, identifică momentul în care solia Strigătului de la Miezul Noptii se unește cu cel de-al doilea înger, iar cele două solii din capitolul treizeci și doi identifică împuternicirea celui de-al treilea înger în marea strigare.

Roțile lui Ezechiel ale interacțiunii complexe a evenimentelor omenеști identifică ultima avertizare pentru omenire, care este avertizarea celui de-al treilea înger, iar cel de-al treilea înger este alcătuit din avertizările primului și celui de-al doilea înger. Strigătul de la miezul nopții înaintea legii duminicale și marea strigare de după legea duminicală sunt reprezentate de cele patru date ale lui Ezechiel, care se încadrează în cei „șaptesprezece” ani ai datelor alfa și omega din capitolul douăzeci și nouă, care se aliniază cu istoria ascunsă din Daniel unsprezece cu patruzeci, așa cum este reprezentată în versetele unsprezece până la șaisprezece ale aceluiași capitol.

În capitolul zece din Daniel, Daniel, asemenea lui Ezechiel, este făcut mut. Muțenia lui Daniel este adusă la mijlocul a trei atingeri; prima și a treia atingere au venit de la îngerul Gabriel, iar atingerea din mijloc a fost atingerea lui Hristos. Daniel, asemenea lui Petru între Cezareea-Filipi și cruce, se află la mijloc. La mijloc, Petru L-a văzut pe Hristos cel proslăvit, așa cum L-a văzut și Daniel în capitolul zece. Mijlocul celor trei îngeri este a doua solie, care este o combinație a două solii.

Ziua a 5-a a lunii a 4-a și 1844

În capitolul întâi din Ezechiel, versetele unu și doi, Ezechiel se află în a cincea zi a lunii a patra, ceea ce corespunde cu mijlocul mișcării lunii a șaptea din 1844. Ezechiel se află la jumătatea intervalului dintre 19 aprilie și 22 octombrie 1844, așa cum era și Samuel Snow, solul Strigătului de la Miezul Noptii din 1844, când și-a prezentat la Boston prima sa vedere clară asupra soliei, la 93 de zile după 19 aprilie și cu 93 de zile înainte ca ușa să se închidă la 22 octombrie 1844. Samuel Snow se afla la Boston la 21 iulie 1844, la mijlocul mișcării lunii a șaptea, fără să știe că, profetic, stătea împreună cu Petru pe Muntele Schimbării la Față, cu Ezechiel în al treizecilea an al celui de-al șaptesprezecelea ciclu jubiliar și la cea de-a doua atingere a lui Daniel în viziunea oglinzii din capitolul zece. Anul 2026 reprezintă al patruzeci și șaptelea an al celui de-al șaptezecilea ciclu jubiliar care se încheie în 2028.

Tir

Înainte de a reveni la datarea celor șase referințe ale lui Ezechiel cu privire la Ierusalim, ar trebui mai întâi să identificăm singura dată care a fost proclamată împotriva Tirului.

Și s-a întâmplat în al unsprezecelea an, în ziua întâi a lunii, că a venit la mine cuvântul Domnului, zicând: Fiul omului, pentru că Tirul a zis împotriva Ierusalimului: Aha, este zdrobită aceea care era porțile popoarelor; s-a întors spre mine; eu mă voi umple, acum că ea a fost pustiiă; de aceea, astfel zice Domnul Dumnezeu: Iată, sunt împotriva ta, o, Tirule, și voi face să se ridice împotriva ta multe neamuri, așa cum marea își face valurile să se ridice. Și ele vor nimici zidurile Tirului și îi vor dărâma turnurile; îi voi răzui și praful de pe ea și o voi face ca vârful unei stânci. Va fi un loc pentru întinderea mrejelor în mijlocul mării, căci Eu am vorbit, zice Domnul Dumnezeu; și va ajunge pradă pentru neamuri. Și fiicele ei care sunt pe câmp vor fi ucise de sabie; și vor cunoaște că Eu sunt Domnul. Căci astfel zice Domnul

Dumnezeu: Iată, voi aduce asupra Tirului pe Nebucadrețar, împăratul Babilonului, un împărat al împăraților, de la miazănoapte, cu cai, cu care, cu călăreți, cu cete și cu mult popor.

Îți va ucide cu sabia fiicele de pe câmp; va ridica împotriva ta o întăritură, va arunca împotriva ta un val de pământ și va înălța scutul împotriva ta. Va așeza mașini de război împotriva zidurilor tale și, cu securile sale, îți va dărâma turnurile. Din pricina mulțimii cailor lui, praful lor te va acoperi; zidurile tale se vor cutremura de vuietul călăreților, al roților și al carelor, când va intra pe porțile tale, cum intră oamenii într-o cetate în care s-a făcut o spărtură. Cu copitele cailor săi îți va călca toate ulițele; îți va ucide poporul cu sabia, iar stâlpii puterii tale vor cădea la pământ. Îți vor jefui bogățiile și îți vor prăda mărfurile; îți vor dărâma zidurile și îți vor nimici casele cele plăcute; și îți vor arunca pietrele, lemnele și țărâna în mijlocul apelor. Voi face să înceteze zgomotul cântărilor tale, și sunetul arfelor tale nu se va mai auzi. Te voi face ca vârful unei stânci: vei fi un loc unde se întind mrejele; nu vei mai fi zidită, căci Eu, Domnul, am vorbit, zice Domnul Dumnezeu.

Așa vorbește Domnul Dumnezeu către Tir: Nu se vor cutremura ostroavele la vuietul căderii tale, când răniții vor striga, când măcelul se va face în mijlocul tău? Atunci toți voievozii mării se vor coborî de pe tronurile lor, își vor lepăda mantalele și își vor scoate veșmintele lor cusute; se vor îmbrăca cu tremur, vor ședea pe pământ și vor tremura în fiecare clipă și se vor înspăimânta de tine. Și vor ridica pentru tine o cântare de jale și îți vor zice: Cum ai fost nimicită, tu, cea locuită de oamenii mării, cetatea cea vestită, care erai puternică în mare, ea și locuitorii ei, care răspândeau groaza lor peste toți cei ce o locuiau! Acum se vor cutremura ostroavele în ziua căderii tale; da, ostroavele care sunt în mare se vor tulbura la plecarea ta. Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu: Când te voi face o cetate pustie, ca cetățile care nu sunt locuite; când voi ridica adâncul peste tine și apele cele mari te vor acoperi; când te voi coborî împreună cu cei ce se coboară în groapă, la poporul de odinioară, și te voi așeza în părțile de jos ale pământului, în locurile pustiite din vechime, împreună cu cei ce se coboară în groapă, ca să nu mai fii locuită; iar Eu voi pune slavă în țara celor vii; te voi face o groază și nu vei mai fi; chiar dacă vei fi căutată, totuși nu vei mai fi găsită niciodată, zice Domnul Dumnezeu. Ezechiel 26:1–21.

Solia privitoare la Tir a fost proclamată în anul în care Ierusalimul a fost nimicit și ea reprezintă răsturnarea celei de-a șasea împărății din profeția biblică la legea duminicală care urmează să vină curând. La legea duminicală, Statele Unite (Tirul) se bucură în mod profetic, deoarece au răsturnat Ierusalimul, pe care Sora White îl identifică drept biserica adventistă de ziua a șaptea laodiceană, pe care Ezechiel o numește „porțile popoarelor”. Tirul arată că Ierusalimul „era” porțile popoarelor, la timpul trecut. O „poartă” este, în mod profetic, o biserică.

Și i-a fost frică și a zis: Cât de înfricoșător este locul acesta! Aceasta nu este alta decât casa lui Dumnezeu, iar aceasta este poarta cerului. Și Iacov s-a sculat dis-de-dimineață, a luat piatra pe care o pusese căpătâi și a ridicat-o ca stâlp de aducere-aminte și a turnat untdelemn pe vârful ei. Și a pus locului acelaia numele Betel; dar mai înainte cetatea se numea Luz. Geneza 28:17–19.

Cuvântul „Betel” înseamnă casa lui Dumnezeu, iar Tirul se bucură că a silit biserica adventistă de ziua a șaptea laodiceană să accepte impunerea închinării la soare. Dar, în ciuda sărbătoririi rătăcite

a celor care impun închinarea la soare, Dumnezeu declară prin Ezechiel: „I am against thee, O Tyrus, and will cause many nations to come up against thee, as the sea causeth his waves to come up. And they shall destroy the walls of Tyrus, and break down her towers.”

„Zidurile Tirului” reprezintă protecția Tirului. Un „zid” este simbolul Celor Zece Porunci.

„Profetul descrie aici un popor care, într-o vreme de îndepărtare generală de la adevăr și neprihănire, caută să restaureze principiile care constituie temelia împărăției lui Dumnezeu. Ei sunt dregători ai spărturii făcute în Legea lui Dumnezeu — zidul pe care El l-a așezat în jurul aleșilor Săi pentru ocrotirea lor și de ascultarea față de ale cărui precepte de dreptate, adevăr și curăție trebuie să depindă neîncetat siguranța lor.” Profeți și regi, 677.

Legea lui Dumnezeu este un zid de ocrotire, însă zidurile, la plural, reprezintă cele două principii care au „protejat” și au produs prosperitatea și succesul Tirului, un simbol al cornului republican al Statelor Unite.

„Și avea două coarne ca ale unui miel.” Coarnele asemenea mielului indică tinerețe, nevinovăție și blândețe, reprezentând în mod potrivit caracterul Statelor Unite atunci când au fost prezentate profetului ca „ridicându-se” în 1798. Printre exilații creștini care au fugit mai întâi în America și au căutat un refugiu din calea asupririi regale și a intoleranței preoțești s-au aflat mulți care au hotărât să întemeieze un guvern pe temelia largă a libertății civile și religioase. Concepțiile lor și-au găsit expresia în Declarația de Independență, care enunță marele adevăr că „toți oamenii sunt creați egali” și înzestrați cu dreptul inalienabil la „viață, libertate și căutarea fericirii”. Iar Constituția garantează poporului dreptul la autoguvernare, prevăzând ca reprezentanții aleși prin votul popular să elaboreze și să administreze legile. A fost acordată, de asemenea, libertatea credinței religioase, fiecărui om fiindu-i îngăduit să l se închine lui Dumnezeu potrivit îndemnurilor propriei sale conștiințe. Republicanismul și protestantismul au devenit principiile fundamentale ale națiunii. Aceste principii sunt taina puterii și prosperității ei. Cei asupriți și călcați în picioare din întreaga creștinătate și-au îndreptat privirile spre această țară cu interes și nădejde. Milioane au căutat țarmurile ei, iar Statele Unite s-au ridicat la un loc printre cele mai puternice națiuni ale pământului. ...

„Coarnele ca de miel și glasul de balaur ale simbolului indică o contradicție izbitoare între mărturisirile și practica națiunii astfel reprezentate. «Vorbirea» națiunii este acțiunea autorităților ei legislative și judiciare. Printr-o asemenea acțiune, ea va dezminți acele principii liberale și pașnice pe care le-a proclamat drept temelia politicii sale. Predicția că va vorbi «ca un balaur» și că va exercita «toată puterea fiarei dintâi» prevestește în mod limpede o dezvoltare a spiritului de intoleranță și persecuție care s-a manifestat prin națiunile reprezentate de balaur și de fiara asemenea unui leopard. Iar afirmația că fiara cu două coarne «face ca pământul și cei ce locuiesc pe el să se închine fiarei dintâi» arată că autoritatea acestei națiuni urmează să fie exercitată pentru impunerea unei anumite rânduieli, care va constitui un act de omagiu adus papalității.”

„O asemenea acțiune ar fi în mod direct contrară principiilor acestui guvern, spiritului instituțiilor sale libere, declarațiilor directe și solemne ale Declarației de Independență și Constituției. Fondatorii națiunii au căutat cu înțelepciune să se păzească împotriva folosirii

puterii seculare de către biserică, cu rezultatul ei inevitabil — intoleranța și persecuția. Constituția prevede că «Congresul nu va face nicio lege cu privire la instituirea unei religii sau care să interzică libera ei exercitare» și că «nu va fi cerut niciodată niciun test religios drept calificare pentru vreo funcție sau însărcinare publică în cadrul Statelor Unite». Numai printr-o încălcare flagrantă a acestor garanții ale libertății națiunii poate fi impusă de autoritatea civilă vreo practică religioasă. Dar inconsecvența unei asemenea acțiuni nu este mai mare decât cea reprezentată în simbol. Este fiara cu coarne asemenea mielului — curată, blândă și inofensivă în mărturisirea ei — care vorbește ca un balaur.” Tragedia veacurilor, 441, 442.

Temelia Statelor Unite este reprezentată de Declarația de Independență și de Constituție, care reprezintă Protestantismul și, respectiv, Republicanismul. „Zidurile” de ocrotire și prosperitate sunt Republicanismul și Protestantismul, iar la legea duminicală principiile atât ale Declarației de Independență, cât și ale Constituției sunt răsturnate, căci Nebucadnețar „își va îndrepta mașinile de război împotriva zidurilor tale și, cu securile lui, îți va dărâma turnurile.”

La legea duminicală toate „turnurile” sunt dărâmate, iar un turn este un simbol al unei biserici a cărei filozofie fundamentală este reprezentată de strădania omului de a se mântui pe sine însuși. Vorbind despre Nimrod, marele răzvrătit, și despre turnul său, ni se spune în Prophets and Kings: „Când turnul fusese parțial terminat, o parte a lui era ocupată ca locuință pentru ziditori; alte încăperi, mobilate și împodobite cu mare splendoare, erau consacrate idolilor lor. Poporul se bucura de izbânda sa, și lăuda dumnezeii de argint și de aur, și se ridica împotriva Cărmuitorului cerului și al pământului.” La legea duminicală, Tirul se bucură că Ierusalimul a fost răsturnat, însă apostazia națională este urmată de ruină națională, iar împăratul de la miazănoapte va dărâma atunci zidurile și turnurile Statelor Unite.

Vom începe să abordăm cele șase date ale Ierusalimului din Ezechiel în articolul următor.